

Виховний захід: Музична вітальня

Родинне свято

Мета. Виховати в учнів почуття любові до рідних, гордості за свій родовід; розвивати усне та письмове мовлення; учити поважати старших і цінувати рідних і близьких людей, традиції рідного краю.

Обладнання. Святково прибраний зал, вірші, фонограми пісень

Хід заняття

Вступне слово вчителя

Добрий день, шановні гості, учні, батьки. Приємно, що сьогодні ми зібралися разом на родинне свято. Сподіваємося, що ці години, проведені разом, будуть щасливими, святковими і теплими.

Учень. Гостей дорогих ми вітаємо щиро, стрічаємо з хлібом, любов'ю і миром.

Учень. Для людей відкрита наша хата біла - тільки б жодна кривда в неї не забігла.

Учень. Хліб міститься в хаті, сяють очі щирі, щоб жилось по правді, щоб жилось у мирі!

Учитель. У житті людини одне з найважливіших місць посідає сім'я, родина. Недаремно в народі кажуть: «Від родини йде життя дитини». Тож сьогодні ми про це й поговоримо.

Наше завдання — зібрати робочий матеріал, яким ви будете послуговуватися при написанні твору. Спробуємо створити дерево роду: рясне й зелене, розкішне та красиве, яке стане символом нашої шкільної дружної сім'ї. Кожний з присутніх має право прикріпити на гілку листочок, а також висловитися. Які прислів'я ви знаєте про родину? (Учні записують у зошит.)

Ми всі — український народ, який складається з родин малих і великих, дружніх і працьовитих. Як могутня ріка бере силу з маленьких джерел, так і наша українська культура збагачується маленькими родинами.

Учень. Потрібно вивчати, шанувати свій народ, його мову, землю свою, рідний край, бо ми частина всього цього, нам рідного і близького.

Учень.

І справді, хто ми для своєї мови?

Народи чи сім'я, вільні чи раби?

Живеш в будинках чи печерах, може?

Вживаєш хліб, а чи якісь боби?

Забули мову предків чарівну.

Отож давайте її знов відродим,

Відродим, наче сонячну весну.

Учень. Друзі! А що ж таке родина? Хто з вас знає своє родове дерево? Люди кажуть, що діти - листочки родового дерева, батьки їхні - гілки, дідусь і бабуся — стовбур, прародичі — коріння. Хто з вас вивчає і знає своє родове дерево? (Учні з класу розповідають про свій родовід, демонструючи схеми, фотографії чи альбоми.)

Учень. Справді, це щастя, що ми можемо торкнутися до джерела нашої культури, вивчати її, свій родовід. Щоб нашому роду не було переводу, він має жити багато літ.

Учитель. Так, нам треба зберегти коріння роду. Рід... А хто ж його береже? Хто берегиня роду? Звичайно, мати.

Учень. У давнину старі люди казали, що хата, оселя, усе, що в ній є, збагачує, освячує

сім'ю і піснею і вишиванкою, і добрим словом. Хата! Піч. Мати в хаті була головною, бо хліб народжувала. А хліб - то життя. Рушники — оберіг людей. Головною берегинею родини була мати. Її святою називали. Тарас Шевченко писав:

«У нашім раї на землі нічого кращого немає, як тая мати молодая з своїм дитяточком малим».

Учите л ь. А зараз конкурс «Хто більше».

Умови: команди по черзі називають прислів'я чи приказки про сім'ю, рід, родину, батька, матір.

Завдання: записати в зошит ті прислів'я, які запам'ятали, порахувати кількість у зошитах кожної команди.

Команда, яка перемогла, чіпляє листочки на родове дерево.

Учень. Мати народжувала дитину, співала їй колискові пісні, вчила добру й любові.

Учитель. Сьогодні на нашому святі присутня гостя, їй слово. (Мати розповідає про свою дитину з показом фотографій).

Грамзапис. Легенда про материнську любов.

Завдання для учнів: прослухати легенду, а потім записати своїми словами в зошит. (Учні виконують завдання, 1—2 зачитують).

Учитель. На нашому святі присутня мама. (Виступ матері.)

Учитель. Прошу вас привітати дружніми оплесками бабусю. За плечима цієї жінки безсонні ночі й турботи не про одну дитину. Вона виростила доньку, а зараз завзято займається вихованням онуків. Вам, шановна, слово! (Виступ бабусі.)

Учитель. Пошановуючи бабусю, проводимо конкурс компліментів між хлопчиками.

Умови: хто більше скаже бабусі компліментів та голубиних слів.

Завдання для учнів: записати в зошит голубині слова, які запам'ятали.

Учень. Рідні мами, рідні тата, дорогі бабусі, ми вітаєм вас на святі, ми вас любимо дуже-дуже.

Учень. Ви нас теж любіть, рідненькі, бо ми діти дорогенькі.

Хочем бути на вас схожі — і, як ви, такі ж хороші.

Учитель. Як бачите, наше дерево роду розквітає, я запрошую і гостей прикріпити листочки, щоб між вами й дітьми завжди була родинна злагода.

Щасливі ті батьки і діти,

Яких мине гірка пора,

Ой треба вміти, треба вміти

Ростити паростки добра.

На закінчення нашої зустрічі я пропоную звернутися до давнього українського звичаю: із рук в руки передаючи оцю свічку — символ сімейного затишку, — прочитаємо молитву. (Плакат з текстом молитви вивішується на дошці).

На цьому наш родинний урок-свято закінчено. Бажаємо вам віри, надії, любові та злагоди у сім'ях.

А ви, діти, напишіть вдома твір-роздум на одну з тем:

«Найдорожча у світі»,

«Мій дім — моя родина»,

«Мій родовід».

